

MEILĖS KARALYSTĖ MŪSŲ ŠIRDYSE

Tėvas Kūdikėlio Jėzaus Pranciškus yra pirmasis Šv. Jono kongregacijos kunigas lietuvis. Pradėjęs vienuolio kelią marijonų vienuolijoje, Šv. Jono kongregacijos broliu jis tapo, kaip pats sako, trokšdamas gilesnio maldos gyvenimo. Su tėvu Kūdikėlio Jėzaus Pranciškumi kalbėjomės apie maldą, nes jis Orleane (Prancūzija), kur ketverius metus gyveno Pal. Reginaldo vienuolyne, vadovavo vidinės maldos mokyklai pasauliečiams.

Kodėl reikia mokytis maldos? Juk kažkada išmokome pagrindinių maldų, atsakinėti kunigui per šv. Mišias. Ko dar bereikia?

Kiek metų žmonės mokosi, kad taptų inžinieriais, architektais, gydytojais, psichologais? Be to, visiems aišku, kad tikras inžinierius, architektas ar gydytojas nepalauja gilinės savo patirties visą gyvenimą. Ir visas šis triušas, tikrai svarbus žmonių gerovei, pasmerktas anksčiau ar vėliau pražūti: net nuostabiau statiniai neatsilaiko prieš negailestingą laiko tėkmę, ir joks gydytojas niekada neišgydys nuo mirties... O daug svarbesnių, dvasinių – taigi išliekančių amžinybei – dalykų srityje daugelis esame tikri pradžiamoksliai, jei ne bemoksliai. Juk meilės, draugystės, ištikimybės – kalbu apie paprasčiausią žmogišką meilę, draugystę, ištikimybę – irgi reikia ilgai bei kantriai mokytis, užmirštant save, ieškant vis naujų būdų jai gilinti, atnaujinti, stiprinti. Esu tikras, kad daugelis, išgirdę tokius žodžius, nustebs – juk meilė, draugystė yra natūrali, ko čia dar mokytis? Tačiau žmogus juk tuo ir didingas, kad veržiasi vis aukštin, vis gilyn, kad pranoktų save patį, savo natūralią prigimtį, kad taptų dar tobulesnis, dar geresnis – ne dėl savęs, o tam, kad stipriau mylėtų, taigi būtų laimingesnis, nes vien meilė padaro žmogų laimingą. Prisiminkime, kaip pirmą kartą mūsų širdį nutvilkė meilės liepsna. Kokia laimė, koks džiaugsmas mus užliejo tą pirmąją akimirką, ypač sužinojus, kad mylimas žmogus irgi mums neabejingas! Deja, po pirmųjų nesėkmių, nesusipratimų apima nusivylimas, net įsitikinimas, kad meilė neegzistuoja. Bet ar jums iš karto pavyko dailiai suraityti pirmąją raidę? Ar iš karto taip ėmėte ir perskaitėte vienu atsikvėpimu pirmąjį sakinį? Taip ir su meile, draugyste: reikia daug laiko, kantrybės, klaidų ir jų taisymų, kol iškyla dvasinis jos rūmas, nesulyginamas su gražiausiais architektų kūriniais. Malda, kuri yra meilė, draugystė su Dievu, juo labiau reikalinga tokios kantrybės, laiko, pastangų, o ypač – didžiulio troškimo, kad po truputėlį Mylimasis atskleistų savo Širdies paslaptis, nuo kurių iš laimės galva sukasi daug labiau nei nuo pačios gražiausios žmogiškos meilės. Nenuostabu – juk Jis yra visokios, taigi ir žmogiškos meilės šaltinis. O šaltinio vanduo visada skanesnis už tą, kuris į plastikinius butelius išpilstytas.

Ką vadiname vidine malda? Kuo ji skiriasi nuo kitų maldos būdų?

Vidinės maldos, kaip ir meilės, neapibrėži – tai didžiai asmeninis dalykas, meilės paslaptis tarp Mylimojo ir manęs. Kiekvieno meilė, draugystė yra unikali, nepakartojama. Taip ir su vidine malda. Be to, kaip ir draugystėje, maldoje esama etapų: nuo pirmojo susitikimo iki negrįžtamo savęs atidavimo kitam reikia daug laiko, gerai pažinti vienam kitą, mokytis būti kartu, vienas kito laimei, stengtis pranokti savo trūkumus, nuovargį, interesus. Pranokti juos dėl vienas kito turi stengtis abi pusės! Galutinis maldos etapas – dangaus laimė, ta beribė, niekad nesibaigianti begalinės Meilės akimirka neįsivaizduojamame intymume su Mylimuoju. Ta laime, bent jau jos akimirksniais, vis dažnesniais, pagaliau susiliejančiais į nenutrūkstamą, nuolatinį meilės ryšį, vadinamą nuolatine malda,

galima pradėti gyventi jau čia, šioje žemėje, šiame gyvenime, kuris mums iš tiesų yra ne kas kita, o meilės ir laimės mokykla. Tas galutinis etapas – bežodė, net bemintė, kartais (kai kam – dažnai) ir bejausmė Meilės srovė, trykštanti iš Dievo gelmių į mano sielos gelmes, o iš jų vėl sugrįžtanti į Pradžią. Bemintė, arba veikiau nuolatinės minties, srovė, minties, kupinos Meilės, susitelkiančios į Vieną Vienintelį, viską reginčios ir suvokiančios tik Jo Šviesoje. Bejausmė, nes jausmas nėra meilė – tik jos išraiška. Dieviškoje plotmėje Meilė reiškiasi visais būdais, ji naudojami viskuo – kančia, dvasios tamsybėmis, sausra. Ir tokia meilės išraiška gali būti nepalyginamai stipresnė, gilesnė, švelnesnė nei labiausiai egzaltuoti jausmai. Kita vertus, toji Meilės srovė gali apimti ir jausmus, kurie tampa tokie subtilūs, tokie intensyvūs, kokių nepatirsi jokioje žmogiškoje meilėje. Dar kartą kartoju: kiekvieno vidinė malda – ryšys su Dievu, begalinės Meilės šaltiniu – yra nepakartojama ir savita, kaip ir kiekvienas žmogus yra nepakartojamas ir savitas. Čia tik bendrais bruožais mėginau atkartoti didžiųjų mistikų žodžiais bandytą išreikšti patirtį, kas iš esmės yra neįmanoma. Juk ir apie meilę galima be saiko kalbėti ir aiškinti, kas tai yra, bet kol žmogus nebus pats jos patyręs, niekada nesupras, ką norime pasakyti.

Tačiau ar tokia malda nėra pirmiausia skirta vienuoliams ir vienuolėms, o mums, paprastiesiems tikintiesiems, pakanka ryto ir vakaro poterių?

Šitaip kalbėti – tolygu tvirtinti, kad Dievas myli tik kai kuriuos žmones (beje, labai nedaug jų, jei Jis myli tik vienuolius bei vienuoles), ir kad tik jie pajėgūs mylėti bei būti laimingi. Tačiau jei Dievas yra Meilė, kaip žinome iš Apreiškimo, tada visa, ką Jis yra sukūręs, sukurta iš Meilės – kitaip Dievas nebūtų Meilė. Taigi kiekvienas žmogus jau vien todėl, kad egzistuoja, yra Dievo mylimas, kitaip jis tiesiog neegzistų. Dievas myli žmogų, ne jo nuodėmę – nepainiokime to, kas *yra* žmogus pačia savo esme, ir to, ką jis *dar* ar *ko nedaro*. O kadangi mylėti – tai trokšti mylimojo laimės, ir didžiausia laimė – mylėti bei būti mylimam pačia didžiausia Meile, kokia tik gali būti, tada savaime aišku, kad Dievas to trokšta kiekvienam šios žemės žmogui, kad ir koks jis būtų, kad ir ką veiktų. Taigi Jis nori, kad kiekvienas mūsų leistųsi Jo mylimas ir pats Jį mylėtų – ne todėl, kad Dievui to reikėtų, bet todėl, kad būtent čia slypi tikroji kiekvieno žmogaus laimė! O tai tampa įmanoma tik per vidinę maldą – gelminį žmogaus širdies ryšį su Dievu, per kurį žmogus atsiveria būties ir gyvybės pilnatvei – Meilės laimei. Beje, visai nesvarbu, kaip tą ryšį vadintume – vidine malda ar kaip kitaip – svarbu pati tikrovė, kuri neišvengiamai būtina, jei nori amžinai būti laimingas tikrąja Laime, ir pradėti ja gyventi jau dabar. Šiaip ar taip, nėra buvę šventojo, kuris nebūtų patyręs šios tikrovės, nors gal jis pats ir nežinojo, kaip ją įvardyti. O tarp šventųjų, kaip žinome, esama ne tik nuo pasaulio atsiskyrusių vienuolių, bet ir keliautojų misionierių, karalių (taigi – politikų, valdžios bei veiksmo žmonių), elgetų, neturėjusių, kur galvos priglausti, šeimos tėvų ir motinų, auginusių kelis ar keliolika vaikų. Jei tikėsime Jėzaus žodžiais – net muitininkų (kitaip sakant, kone mafijozų) ir paleistuvių. Tik, savaime aišku, pasaulyje gyvenančių žmonių vidinės maldos *būdas, įkūnijimas* bus kiek kitoks nei vienuolių – tai puikiai paaiškina šv. Pranciškus Salezas savo nuostabioje knygoje „Filotėja“. Beje, ji parašyta būtent pasauliečiams, trokštantiesiems gyventi vidine malda.

Kokia reikšmė šioje maldoje tenka tylai?

Dievas kalba tyloje, tiksliau, Jis myli tyloje, kurioje Jo Meilė labiausiai paliečia mūsų širdį, ją perkeičia, padaro panašią į Jo Širdį. O kadangi meilės šaltinis trykšta būtent širdyje, akivaizdu, kad svarbiausia yra vidinė, širdies tyla. Išorinė tyla tėra tik

pagalba, sąlygos tai vidinei tylai susikurti. Žmogus gali sėdėti spengiančioje tyloje, bet jo širdis, jei ši nenutilusi Viešpatyje, gali šurmuliuoti labiau už turgaus aikštę. Planai, rūpesčiai, nerimas dėl ateities, kapstymasis savyje, visokie troškimai, norai, svajonės, jausmai (net ir labai geri, teigiami, bet nukreipti vien į ribotą kūrinį, užmirštant Kūrėją) sudrumsčia žmogaus širdį, ir Dievo Meilė negali į ją įsišaknyti, įsigerti, ją apimti. Kad chirurgas galėtų operuoti, ligonis turi nejudėti. Kad galėtum išvysti savo veidą ežero paviršiuje, vanduo turi nurimti. Taip ir su žmogaus širdimi: kad joje imtų atsispindėti Dievo Veidas, būtina širdies ramybė, širdies tyła. O kad ji įsiviešpatautų, reikalinga ir išorinė tyła. Kaip ir meilei, liepsnojančiai širdyje, reikia išorinės išraiškos: šypsenos, rankos paspaudimo, artumo, pagaliau ir tylos – juk įsimylėjėliams žodžių nebereikia. Taigi tyła yra ta terpė, ta geroji žemė, kurioje meilės ryšys su Viešpačiu gali tvirtėti ir augti. Be jos taip ir liktume paviršiuje, nepažinę giliųjų Mylimojo Širdies paslapčių, neatradę ir tos gelmės, kurią slepia mūsų pačių širdis.

Gerai jums, vienuoliams, kurie gyvenate tylos sklidinuose vienuolynuose... O ką daryti mums, paprastiesiems krikščionims, nuolatos supamiems pasaulio šurmulio?

„Tylos sklidinuose vienuolynuose“... Taip, yra tokių – toli kalnuose, nuošaliuose vietose. Tačiau ne visi vienuolynai tokie – saugokimės stereotipų. Kai žmonės skambina, ateina, kalbina kiaurą dieną, kai reikia dirbti virtuvėje, apsiskalbti, išsišluoti, rūpintis pirkiniais ir remontais, ramybę bei tylą nelengva išsaugoti ir vienuolyne, ypač tą vidinę, širdies tylą. Aišku, pasaulyje triukšmo daugiau, bet kodėl kokį savaitgalį neišvažiavus į gamtą, į tylą, į vienumą, sakykime, kad ir į kokį atsiskyrėlišką vienuolyną? Juk tokie vienuolynai skirti ne tik vienuoliams – jie yra maldos bei Dievo artumo oazė ir kitiems Dievo Tautos žmonėms, ypač pasauliečiams. Juk galima, kad ir gyvenant šeimoje, auginant krūvą vaikų, vienam kitą „išleisti“ į tokias tylos rekolekcijas, „dvasines atostogas“, net gana reguliariai. Prabanga? Būtinybė, kuri atsiperka su kaupu, nes, atsigaivinęs iš Šaltinio, grįši pilnas naujų dvasinių jėgų, naujo meilės polėkio, naujo džiaugsmo! Be to, kas verčia kiaurą dieną leisti radiją, spoksoti į visokius TV šou ar be saiko nardyti po internetą? Ar tikrai visa, ką žiūrime, skaitome ir ko klausomės, yra būtina, reikalinga, naudinga, ypač žvelgiant iš amžinybės perspektyvos? O gal tą pusvalandį, kurį kasdien kaip duoklę atiduodame laikraščiams ar televizijai, geriau patausotume savo širdies ryšiui su Meilės Šaltiniu, kuris mus nuramintų, atpalaiduotų ir atgaivintų daug geriau, tikriaus? Juolab kad mūsų nerimas dėl pasaulio įvykių vis tiek nieko nepakeis. Tuo tarpu malda pavesdami visus tuos dalykus Jėzaus Gailestingumui, aukodami juos Tėvui kartu su Jėzumi, galime iš tiesų veikti tų įvykių tėkmę. Ir daug labiau nei įsivaizduojame! Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėlė, kalbėdama apie Archimedą, gailėjosi to vargšo mokslininko, neradusio atramos taško pasauliui pajudinti. O ji rado – tas atramos taškas yra malda. Mūsų dvasinės, taigi amžinosios galios gali daryti daug didesnę įtaką pasauliui nei mūsų žemiški darbai ir plušėjimas. Žinoma, nereikia jų supriešinti, bet vis dėlto pirmenybė tenka dvasiai. Malda keis pasaulį ne tik dėl to, kad Viešpats nori ją pasitelkti mūsų brolių ir sesių amžinajam išgelbėjimui, kad antgamtinė meilė tarp sielų, ypač amžinybėje, būtų didesnė; ji keis pasaulį ir tuo, kad maldoje atnaujinti, kupini šviesos, ramybės, rūpestingos meilės, spinduliuosime gydančią bei perkeičiančią Viešpaties galią ir savo aplinkai: šeimai, darbovietai, draugams ir kaimynams. Žinoma, tai nėra pirmasis maldos tikslas. Jos tikslas – Mylimasis, visa kita – tik mūsų draugystės su Juo padarinys. O tyła, ypač vidinė, –

būtina sąlyga tai draugystei augti ir bręsti. Sąlygomis juk galime pasirūpinti, kad jos labiau atitiktų giliuosius mūsų širdies poreikius. Reikia tik didelio troškimo, valios ir šiek tiek iniciatyvos!

Kaip ir nuo ko pradėti praktikuoti vidinę maldą?

Kreiptis tiesiai į geriausią maldos Mokytoją, tikrąjį Mokytoją – Šventąją Dvasią. Ir pirmiausia maldauti, prašyti, tiesiog kaulyti *troškimo* – kad mūsų širdis vis labiau trokštų to Gyvybės Vandens šaltinio, trykstančio į amžinąjį gyvenimą. Svarbiausia turėti ir išsaugoti troškimą būti su Mylimuoju, būti Jam, būti tokiam, kokio Jis manęs nori, o ne tokiam, kokio pats savęs norėčiau! Leistis būti mylimam, leisti Jo Meilei prisiliesti prie giliausių mano širdies žaizdų, leisti jai įsiskverbti į slapčiausias mano sielos kerteles. Taigi liautis žiūrėti į save, lygintis su kitais, be galo be krašto kankintis dėl savo netobulumų ar nuodėmių. Su begaliniu pasitikėjimu visa tai reikia sumesti į Jo Gailestingosios Meilės ugnį ir galiausiai pačiam į ją šokti.

Tas Mokytojas turi ir nuostabią asistentę. Tad reikia prašyti ir ją – Mergele Mariją, – kad mokytų mus kantrybės, nuolankumo, vidinės tylos ir neturto, nes juk tik neturtėliai dvasia paveldės Meilės karalystę. Kad ji nuolat būtų su mumis, vis padėtų žvelgti į Mylimąjį, o ne į save. Na, gal ir į save, bet tik Jo Meilės šviesoje, ne kitaip! Būti Jam, ne sau. Stengtis Jam patikti. Visai taip, kaip stengiamės patikti mylimam žmogui – švelnumu, atidumu, atsidavimu. Niekas geriau to nemoka už Mergele Mariją – štai kodėl Jos pagalba nepamainoma.

Pagaliau neužmirškime, kad krikščionio malda nėra technika ar koks meditacijos metodas kaip Rytų jogų. Ne dėmesio koncentracijos reikia ieškoti, net ne vidinės tylos. Reikia ieškoti Mylimojo, Jo karalystės, Meilės karalystės mūsų širdyje, o visa kita bus pridėta. Ir susikaupimas, ir tyla ateis savaime, kone natūraliai, jei tik ieškosime svarbiausio, Vienintelio Būtinąjo. Nereikia nerimauti, jei nieko nejaučiame, jei jokia mintis neateina į galvą, jei atrodo, kad veltui švaistome tokį brangų laiką. Šv. Teresės Avilietės žodžiais tariant, vidinėje maldoje svarbu ne daug galvoti, bet daug mylėti. Tiesiog degintis Jo Meilės Saulėje – visai kaip plažėje. Netrukdyti Gydytojui operuoti mūsų auglių. Gal kaip tik dėl to Jis mus ir anestezuoja, kad savo gražiomis mintimis ir jausmais netrukdytume Jam vykdyti mummyse savo darbo, labai slapto, nematomo, bet esminio, pamažu, nejučia, bet radikaliai viską mummyse keičiančio ir atnaujinančio; ir ypač leistis Jo vedamiems, *nieko* jam neatsakyti ir taip daryti *iš Meilės*. Net mažiausiuose, ypač mažiausiuose, iš pirmo žvilgsnio itin nereikšminguose dalykuose, nes būtent čia viskas ir prasideda. Tokie būtų pagrindiniai principai.

O kokių konkrečių, praktinių patarimų galėtumėte pateikti?

Įsirenkite savo būste kokią kertelę, kur būtų vieta melstis. Jaukią, šiltą, mielą – su širdžiai kalbančiais Jėzaus, Marijos, brangių šventųjų atvaizdais, ypač ikonomis, taip pat mylimų žmonių nuotraukomis (kodėl gi ne? Juk jie mums duoti Dievo, kad mylėtume juos taip, kaip Jis juos myli, – taigi nepalyginamai labiau nei patys pajėgtume; tų žmonių veidai primins mus, kam turime būti dėkingi už tai, kad jie yra, kad juos pažįstame, kad mus sieja draugystė). Maldos vietą galime papuošti ir mėgiamų gėlių puokšte, žvakės liepsnele. Toliau – pasiskirti kasdienio pasimatymo laiką su Mylimuoju, stengtis jo nepraleisti, nevėluoti į susitikimą. Čia Meilės reikalas, ne pareigos – neužmirškime! Pagaliau į šitą meilės istoriją turime įtraukti ir savo kūną: juk jis mums duotas tam, kad galėtume juo reikšti meilę – taigi ir meilę Viešpačiui! Reikia elgtis taip, kad mūsų kūnas, užuot trukdęs būti su Mylimuoju, tam padėtų. Tad reikia patogiai įsitaisyti, kad meldžiantis nereiktų kas kelios minutės

keisti kūno padėties. Tačiau įsitaisyti ne fotelyje (nors kai kuriais atvejais tai būtų geriausia išeitis), o tokia poza, kuri išreikštų mūsų mažumą, nuolankumą, širdies polėkį bei troškimą.

Tačiau svarbiausia yra klausyti Dvasios, leisti Jai vesti mus ten, kur Ji nori, ir taip, kaip Ji nori. Nesipriešinti ir nepriekaištauti, jei tamsu ir sausa. Nesisavinti Jo dovanų, tarsi turėtume į jas teisę, – kalbu apie širdies užsidegimą, meilės polėkį, dvasios džiaugsmą, – bet ieškoti tik Jo, vien Jo dėl Jo paties, ne dėl Jo dovanų. Gerti Jo Žodį – paimti į širdį kokį Rašto žodį ir saugoti jį kaip didžiausią Mylimojo paslaptį, skirtą *tik man*, pavyzdžiui: „Aš pas jį užėisiu ir vakarieniam su juo, o jis su manimi“ (Apr 3, 20), „Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę“ (Lk 1, 48), „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jn 14, 23), „Myliu tave, Viešpatie, mano stiprybe“ (Ps 17 (18), 1) ir panašiai. Būti Jam, vien tik Jam, *né trupučio* sau. Tik taip Jis galės su mumis daryti, ką nori, tai yra įvesti mus į giliausias savo Meilės paslaptis, kurių dabar *nė* neįsivaizduojame. Įspėju: reikės daug kantrybės ir laiko, nes ir su žmogumi reikia pūdą druskos suvalgyti, kad jį pažintum, ką jau kalbėti apie Šviesos ir Meilės bedugnę, kuri yra Dievas.

Sunku rasti laiko maldai: rytą paknopstomis skubame prie darbų, vakare esame pavargę, o pradėję melstis, išsiblaškome, kamuoja įkyrios mintys ir vaizdai. Ką daryti?

Idealiausia, jei laiko su Mylimuoju rastume jau rytą. Vos nubudus, reikia pirmiausia pagalvoti apie Jį, Jam nusišypsoti, prisiglausti prie Jo Širdies kaip šv. Jonas per Paskutinę vakarienę. Atsikelti dvidešimt, bent penkiolika minučių anksčiau. Tai juk nėra taip jau daug. Norisi miego? Tik pirmomis dienomis! Be to, kaip jau minėjau, reikia drąsos pasirinkti: vakare ilgiau pažiūrėti televizorių ar, anksčiau gulus, iš ryto pasisemti gyvosios Meilės, kuri suteiks visiškai naujos šviesos, naujos prasmės visai mūsų dienai. Be to, iš ryto mūsų vaizduotė dar palyginti rami, tad galime pernelyg nesirūpindami jos tramdymu atsiduoti Meilei. Po kelių mėnesių, gal net ir greičiau, patys pastebėsime, kad dvidešimties minučių nebeužtenka, kad širdis prašo daugiau – nors pusvalanduko! O jei ko tikrai norime, randame tam laiko – argi ne tiesą sakau? Ar ilgai išbūtume nevalgę todėl, kad „tam nėra laiko“?! O juk malda tam tikra prasme yra daug svarbesnė už valgį! Juk Jėzus mums sako: „Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui“ (Jn 6,27). Tas mūsų sielos maistas, išliekantis amžinybei, yra mūsų meilės ryšys su Viešpačiu, ir juo reikia pradėti gyventi jau dabar, kitaip kas patikės, kad amžinybė mums iš tiesų svarbi?!

Kaip per kasdienius rūpesčius neišmėtyti tų turtų, kuriuos gauname melsdamiesi?

Reiktų savo dieną suskirstyti į tarpsnius ir kasdien vis tuo pačiu metu nors kelioms akimirkoms dvasia pasitraukti nuo veiklos, darbų, džiaugsmų ir rūpesčių, kad vėl būtume vien tik Mylimajam, vien tik su Juo, nesvarbu, ar važiuotume troleibusu, ar ravėtume daržą, ar valytumės dantis. Velionis Belgijos karalius Baudouinas į savo širdį, kur jo laukė Viešpats, šitaip sugrįždavo kas valandą. Mat karalius turėjo laikrodį, kuris kas valandą supypsėdavo – tai ir būdavo sutartas ženklas „pabėgti“, tegu ir per patį ministrų pasitarimą ar kokią iškilmingą ceremoniją. Pamažu pastebėsime, kad tų trumpučių susitikimų – iš pradžių nors septynių per dieną, kaip pataria psalmė, – jau nebeužtenka, kad širdis traukia būti su Mylimuoju vis dažniau ir dažniau, pagaliau – nuolat su Juo pasilikti: kalbėtis apie vaikus, draugus ir priešus,

pirkinius. Jį viskas domina! Juk ir mums, kai ką nors mylime, įdomu viskas, kuo gyvena mūsų mylimas žmogus, kas jam rūpi, kas domina, kas jį kankina. Štai ir atsakymas dėl įkyrių minčių, vaizdų, nuovargio: užuot su jais kovojus, reikia jais pasinaudoti, kad atsirastų proga pabūti su Mylimuoju – išdėstyti Jam bėdą, kuri mus kamuoja, patikėti mus graužiantį rūpestį dėl kokio žmogaus, atiduoti skausmą ir džiaugsmą, kurį kas nors sukėlė, pagaliau – ir silpnybę, kokį negerą vaizdinį, net nuodėmę. Būtent taip atgrasysim mūsų sielos priešą mus gundyti, nes užuot puolę į neviltį, tai yra atsitolinę nuo Dievo, pulsime Jam į glėbį, pasikliaudami Jo *begaliniu* Gailestingumu, tad tapsime Jam dar artimesni – to piktašis labiausiai ir nenori. Aišku, pastarasis nepaliks mūsų ramybėje iki pat galo: jo klasta ir pagundos bus vis subtilesnės, vis labiau dvasinės. Jis ims gundyti net ir nuolankumu, šventumu, kad tik atitrauktų mus nuo paties nuolankumo ir šventumo Šaltinio. Tačiau jei mūsų ginklas bus begalinis pasitikėjimas Gailestingąja Meile, net ir parpuolę ar pargriauti, vėl kelsimės kaip nugalėtojai. Taip pat ir čia reikia neužmiršti šauktis galingosios Mergelės, kuri yra geriausia tyros Meilės Mokytoja; Meilės, atveriančios kelią į tyraširdžių, reginčių Dievą jau dabar, kiekviename kūrinyje, o ypač vyre ir moteryje, Jo paveiksle ir panašume, palaiminimą.

Garsiausia XX a. prancūzų mistikė Marthe Robin yra pasakiusi: „Mano gyvenimas bus toks, kokia bus mano vidinė malda“. Kaip turėtume suprasti šiuos žodžius?

Ogi taip: „Kas trykšta iš šaltinio, tokia bus ir upė“. Jei per vidinę maldą pamažu išmoksime mylėti taip, kaip myli Dievas (juk Jėzaus testamentas – kad mylėtume vieni kitus taip, kaip Jis mus mylėjo), toji meilė neišvengiamai atsispindės ir mūsų veide, žvilgsnyje, šypsenoje, požiūryje į pasaulį, gyvenimą, kitus žmones, pagaliau – save. Mūsų mintys, žodžiai, veiksmai ims spinduliuoti Jėzumi, mūsų laimė taps nebuslepama, ji užkrės ir kitus. Juk, kaip žmonės sako, pasakyk, su kuo bendrauji, ir pasakysiu, kas esi. Nuolat bendraudami su Dievu, ir patys imsime gyventi Jo Gyvenimą, sklidiną Šviesos ir Meilės. Būtent vidinė malda, nuolatinės širdies maldos šaltinis, yra kelias į sudievinimą, apie kurį kalba Bažnyčios tėvai. O sudievinimas apima visą mūsų būtį, gyvenimą, dvasinę sielą ir regimąjį kūną. Tad jei mūsų vidinė malda tikra, autentiška, jei ji nėra svajonės apie dangiškus migdolus, bet kantrus, atkaklus, nuolatinis savęs užmiršimas dėl Mylimojo, toji malda negali neperkeisti viso mūsų gyvenimo: išmokę taip save užmiršti iš Meilės Kitam, savaime, spontaniškai imsime domėtis kitu žmogumi, sieksime jam padėti, jį mylėti, nesavanaudiškai, rūpestingai. Iškalbingiausias pavyzdys – palaimintoji Motina Teresė. Iš kur ji sėmėsi tiek kantrybės, tiek šilumos, tiek meilės kiekvienam sutiktajam, tarsi jis būtų vienas vienintelis ir pats svarbiausias pasaulyje? Kas domėjosi jos gyvenimu, žino: iš kasdienės vidinės maldos, kuriai kiekvieną dieną vienuolė skirdavo kelias valandas. Prikaišiojusiems, kad per tas kelias valandas ji būtų galėjusi pagelbėti didesniam vargšų būriui, ji atsakydavo: „Jei nesimelsčiau, nebegalėčiau tarnauti nė vienam“. Štai atsakymas tiems, kurie mano, kad vidinė malda – tuščias laiko švaistymas, kad jai skirtą laiką būtų galima panaudoti taip pat ir labai kilniems tikslams: pabūti su vaikais, vyru ar žmona, pasimokyti, padėti vargšams... Tačiau taip teigiantieji užmiršta, kad svarbiausia – ne kiekybė, o kokybė. Kas iš to, jei leisi laiką su vaiku ar sutuoktiniu, o jis taip ir nepatirs, kad jį myli; kas iš to, jei padovanosi kokiam vargšui brangiausias kailinius, o jis tavyje taip ir nesutiks mylinčio brolio; kas iš to, kad apsiginsi kelias daktaro disertacijas, bet tavo širdis liks it susiraukšlėjęs, rūgštus ir neįkandamas obuoliukas. „Jei kalbėčiau žmonių ir angelų

kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visus slėpinius ir visą mokslą, jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko nelaimėčiau“ (1 Kor 13, 1-3). Tačiau, Viešpatie, kur gauti tos Meilės, svarbesnės už žinias ir mokslą, net už tikėjimą ir galią daryti stebuklus, už viso turto išdalijimą vargšams, pagaliau – net už kankinystę?! „[...] Jėzus stovėjo ten ir šaukė: ‘Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria. Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš to vidaus plūs gyvojo vandens srovės’“ (Jn 7, 37-38). „Angelas parodė man gyvybės vandens upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto“ (Apr 22, 1) – mūsų širdies. „Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia *dovanai* gyvybės vandens“ (Apr 22, 17): jei semsimės iš pervertosios Avinėlio Širdies, kiti irgi galės pasisemti iš mūsų širdies to gyvojo vandens, kuris gaivina dangiškąją Jeruzalę, mūsų amžinosios laimės Tėvynę. Kas trokšta, teateina, kas nori, tesisemia...

Kalbėjosi Tomas VILUCKAS

© *Katalikų pasaulis*